

Chương 9

Mặt Người Dạ Thú

Sau một màn vừa rồi suýt nữa Từ Tịch Tịch đánh vỡ đầu Tô Bách.

Cô thật sự không ngờ cái người vừa rồi còn liên tục mở miệng khen cô xinh đẹp lại có thể trọng nam khinh nữ, nói ra những câu khó nghe như vậy.

Nếu như anh ta chỉ nói một câu thôi thì Từ Tịch Tịch còn tưởng là mình lãng tai nghe nhầm, nhưng không ngờ Trương Định Trữ uống rượu vào lại giống như ăn phải thuốc kích thích, nói tới mức không phanh lại được.

Nhìn Từ Tịch Tịch bị xô ngã trên ghế sofa, tỏ vẻ rất hài lòng, cười nói: “Nói cho cô biết, phụ nữ thì phải đàng hoàng một chút. Phải biết nghe lời đàn ông, đàn ông là trời, phụ nữ là đất, cô có hiểu không. Đừng tưởng rằng cô có chút đáng chấp liền vác mặt lên trời, đã kết hôn thì đàn ông nói gì phụ nữ phải nghe theo. Từ bao giờ trên thế giới này phụ nữ có thể lên tiếng vậy? Phụ nữ cùng lắm chỉ là cái máy sinh con, nói thẳng ra, nếu không có đàn ông, các cô làm sao có thể sống hả? Cô nói đi!”

Con giận của Từ Tịch tịch đã lên tới đỉnh điểm, đứng dậy, rót đầy một ly rượu vang đỏ, đưa lên trước mặt Trương Định Trữ, nhếch miệng cười nói: “Ly rượu này, tôi mời anh.” Nói xong, liền hất ly rượu vào mặt Trương Định Trữ.

Trương Định Trữ bị hất rượu vào mặt, tỉnh táo lại một chút, nhưng hơi rượu còn chưa tan hết, còn muốn gây rắc rối với Từ Tịch Tịch. Từ Tịch Tịch không chớp mắt liền cầm bình rượu vang lên đập vào bàn, “Ầm”.

Lần này, Trương Định Trữ hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy trên đất toàn mảnh vỡ thủy tinh, sờ trên mặt lại thấy chất lỏng màu đỏ, bị hù dọa đến mức mồ hôi lạnh toát đầy người.

Quản lý quán bar nghe thấy tiếng động, chạy lại thì thấy Từ Tịch Tịch và Trương Định Trữ đứng ở đó, không cãi vã cũng không đánh nhau, trong lòng hoang mang không biết có nên tiến lên hay không. Nhìn thấy trong tay Từ Tịch Tịch cầm nửa bình rượu bị vỡ, không dám lên tiếng gì, sợ nhất thời vô tình bị đâm trúng, như vậy quả thật rất thua thiệt.

Từ Tịch Tịch tiêu sái ném cái chai xuống bàn, cầm túi xách lên, đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua quản lý, chỉ để lại một câu: “Anh ta sẽ thanh toán hoá đơn.” Sau đó hiên ngang rời đi.

Ra khỏi quán bar, cô liền gọi điện cho Tô Bách, lạnh lùng nói: “Lập tức tới đón em.”

Tô Bách nghe giọng điệu của cô, trong lòng rơi “Lộp bộp”, cảm thấy có chuyện không ổn, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng lái xe đến quán bar.

Từ Tịch Tịch lên xe, liền bảo anh lái đi, khuôn mặt lạnh lùng như băng. Tô Bách không dám hỏi gì thêm, chỉ đạp mạnh cần ga, nhanh chóng đưa Từ Tịch Tịch về nhà.

Đến nửa đường thì Từ Tịch Tịch đột nhiên nói: “Dừng xe.”

Tô Bách nhất thời không chú ý, cho rằng mình nghe nhầm, vẫn tiếp tục lái.

“Dừng xe!” Từ Tịch Tịch hét lớn, Tô Bách cảm thấy như màng nhĩ sắp bị thủng, óc ô tô sắp lật tung. Không dám chậm trễ, tắt xe vào lề đường.

“Sao vậy?” Tô Bách cẩn thận hỏi.

“Bốp”, một cái tát đánh vào mặt của Tô Bách. Tô Bách sững sờ, không tự chủ đưa tay lên sờ mặt của mình, tay còn chưa đưa tới nơi thì những quả đấm như một trận mưa rơi vào người anh.

Tô Bách bị bộ dạng của Từ Tịch Tịch dọa cho sợ, cảm giác cô giống như bị ma nhập, khuôn mặt méo mó biến dạng. Anh giữ chặt lấy tay cô nhưng cô vẫn không ngừng giãy dụa. Hết cách, Tô Bách đành phải xoay người Từ Tịch Tịch sang chỗ khác, từ phía sau lưng ôm lấy cô, cố định hai tay cô ở trước ngực, quát lên: “Còn không dừng lại.”

Từ Tịch Tịch bị anh ôm chặt không thoát ra được, miệng không ngừng hét lên: “Anh là đồ khốn khiếp, anh thật sự coi bản cô nương đây không ai thềm lấy sao, tại sao lại dám giới thiệu loại đàn ông đó cho em, muốn làm em tức chết hả?”

Tô Bách nghe xong có chút tức giận, ghì Từ Tịch Tịch vào cửa xe, mắng: “Em thật là không biết phân biệt tốt xấu, anh đã tốt bụng giới thiệu bạn trai cho em, còn đưa em đến tận nơi, trên đời này còn đạo lý hay không? Em cho rằng anh là con chó bên cạnh em hả?” Câu cuối cùng Tô Bách hét lớn với Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch bị câu nói của anh làm cho giật mình, trong ấn tượng của Từ Tịch Tịch, Tô Bách chưa từng lớn tiếng với cô bao giờ. Nhưng nghĩ lại, cô mới là người bị hại, tại sao lại còn bị anh mắng, tay bắt giắc đưa lên. Liếc trộm sắc mặt của Tô Bách, lại đành buông tay xuống.

“Rốt cuộc anh có quen người này hay không, anh ta biến thái như vậy, chẳng lẽ anh không biết sao?”

“Có chuyện gì, anh ta động tay động chân với em à?” Tô Bách nghe tình hình có vẻ nghiêm trọng, lập tức quan tâm hỏi han.

“Hừ, nếu anh ta dám động tay động chân, em đã không nói gì.”

Tô Bách nghe cô nói lại cảm thấy tức giận, châm chọc nói: “Thì ra là em ngại người ta quá mức quân tử, đối với em không động thủ, cho nên mới thẹn quá hoá giận.”

“Phi...” Từ Tịch Tịch vừa định chửi thề lại có cảm giác không thích hợp, đành đem nửa câu sau nuốt vào bụng, “Anh ta là một kẻ hai mặt, bề ngoài thì tỏ ra là một người có học, ăn nói rất đường hoàng, lịch sự. Ai mà biết được lúc uống rượu vào, anh ta lại biến thành một con người khác, không coi phụ nữ ra gì, anh ta nói cái gì mà đàn ông là trời, phụ nữ là đất, phụ nữ chẳng qua cũng chỉ là một cái máy sinh con, tất cả đều phải nghe theo lời của đàn ông. Loại người đó mà anh còn khen hần lên tận trời, nói thế gian này hiếm có.”

Tô Bách nghe xong, mặt đàn ra, nói: “Không đến nỗi đó chứ, bình thường Trương Định Trữ cư xử rất tử tế, sao uống rượu vào lại nói ra những lời khốn khiếp như vậy. Có phải em lại nói cái gì không nên nói không?”

Từ Tịch Tịch thấy anh dám không bênh mình liền giơ nắm đấm lên trước mặt anh, tức giận nói: “Em với anh đã làm bạn lâu như vậy, anh vẫn không hiểu tính cách em sao. Có thể lúc bình thường em nói chuyện với anh thì không biết nể nang gì, nhưng đối với người ngoài, em tuyệt đối sẽ không hé một câu không phù hợp nào.”

“Cũng đúng.” Tô Bách nói: “Đúng là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài, không thể ngờ được một người đàn ông thông minh như thế lại làm ra loại hành động ngu ngốc này.”

“Anh nghĩ rằng hần ta đang làm chuyện ngu ngốc sao?” Từ Tịch Tịch hỏi ngược lại, “Hần chính là kẻ đa nhân cách. Thật ra trong lòng luôn xem thường phụ nữ, không coi phụ nữ ra gì. Nhưng ngoài mặt lại giả bộ tôn trọng phụ nữ, giả bộ làm người đàn ông tốt. Em dám khẳng định, sau này kết hôn rồi, hần sẽ ngược đãi vợ mình. Nhưng người ngoài vẫn sẽ nghĩ hần là một người chồng tốt, hần ta sẽ lấy đó làm trò tiêu khiển, thoả mãn cái tâm lý bệnh hoạn kia.”

Tô Bách thở dài, vỗ vai Từ Tịch Tịch nói: “Là anh không đúng, là anh chưa tìm hiểu rõ ràng đã giới thiệu hần cho em. May mà em phát hiện sớm, nếu không anh thật sự không còn mặt mũi nào gặp em.”

Từ Tịch Tịch thấy anh nhận lỗi, mềm lòng nói: “Cũng không trách anh được, những người xung quanh cũng chưa chắc đã biết con người thật của anh ta, loại người đó chắc chắn sẽ nguy trang rất kĩ. Nếu không phải là hôm nay hấn uống quá chén, lỗ miệng nói ra, thật sự khó phát hiện ra. Đúng rồi, lúc này hấn còn muốn đánh em.”

Tô Bách nghe xong, một cơn tức giận không tên dâng lên, quay đầu xe, định quay lại quán bar tìm Trương Định Trữ tính sổ. Từ nhỏ đến lớn Từ Tịch Tịch đánh anh nhiều như vậy, anh còn chưa động đến đầu ngón tay của cô, hôm nay lại suýt bị tên khốn kia đánh, việc này anh không nhin được.

Từ Tịch Tịch nhận ra ý định của anh, sợ anh làm lớn chuyện vội vàng ngăn anh lại: “Được rồi, được rồi, em không so đo với hấn, anh cũng không cần nổi giận. Bồi thường cho em là được.”

“Được, em muốn gì anh cũng đồng ý.”

Từ Tịch Tịch xoa bụng, làm nũng: “Tức giận cả tôi, bụng đói muốn chết, đi ăn gì đó đi.”

“Không thành vấn đề, đến chỗ em thích nhất, gọi một bàn lớn, ăn đủ vốn mới về nhà.”

Tâm trạng của Từ Tịch Tịch lập tức phấn chấn, trên đời này cũng chỉ có Tô Bách là có thể dễ dàng làm cô vui vẻ trở lại nhanh như vậy.

Xem mắt, xem mắt.”Mình sẽ không bao giờ tin tưởng vào cái loại mai mối vô tích sự đó nữa.” Vệ Lan ở trong phòng khách hét lớn. Đường Tiểu Mạn đang cắt hoa quả ở trong bếp, giật mình suýt chút nữa cắt phải tay. Từ Tịch Tịch đang thay đồ ở trong phòng, cũng âm thầm đồng ý, tự nhủ: “Bản cô nương cũng không tin nữa.”

Hai gái ế đều hạ quyết tâm, sẽ không bao giờ dính líu đến xem mắt nữa.

“Các cậu thật sự không đi tìm bạn trai nữa sao?” Đường Tiểu Mạn hỏi.

“Ai nói không tìm.” Hai người cùng đồng thanh. Muốn đem các cô ra làm trò cười sao, cũng không dễ như thế đâu. Đây gọi là cho dù thua cũng phải giữ được khí thế.

“Thật sao?” Đường Tiểu Mạn nghi ngờ liếc hai cô một cái, xoay người lấy điều khiển TV, bấm nút, nhạc của Xử nữ thiên hà vang lên.

Âm nhạc lọt vào tai hai gái ế, nghe vừa chói tai vừa kì cục, giống như đang bị người ta vây xem, thẹn không có lỗ chui xuống. Đường Tiểu Mạn này nhất định là do ông trời phái xuống để hành hạ hai cô.

Nhưng họ sẽ không bao giờ đi xem mắt nữa. Vệ Lan không muốn bị mẹ cô dất mũi nữa, quần áo có thể theo ý bà, nhưng chuyện hôn nhân nhất định phải do cô quyết định. May là sau trận náo loạn hôm trước, mẹ cô tạm thời án binh bất động, không nhắc đến chuyện mai mối cho cô, tạm thời cô có chút thời gian để thư giãn, mặc dù người nói đến chuyện xem mắt trước là cô.

Từ Tịch Tịch cũng không bao giờ bằng lòng đi gặp loại “cực phẩm” đàn ông lung tung kia lần nữa, gặp hai lần đã đủ để cô thất vọng với cái thế giới này rồi, cô thật muốn độc thân cả đời. Khó trách người ta có câu, nam sợ đi sai đường, nữ sợ gả nhầm chồng. Nếu không may mắn gả trúng Chu Tự Cường hoặc Trương Định Trữ, thì ngày tháng sau này sẽ chẳng khác nào địa ngục. Tại sao trước đây cô không hề biết, trên thế giới này lại có nhiều người đàn ông đáng sợ như vậy.

Sau khi biết đến đạo lý này, Từ Tịch Tịch lại nhận ra, loại đàn ông “cực phẩm” kia mọc nhiều như nấm, mọc ở khắp mọi nơi, chỉ cần ra khỏi cửa liền bắt gặp ngay.

Đối tượng xem mắt của Vệ Lan, Thẩm Lai Phong không tính, ngoại trừ giọng hát hơi khó nghe một chút, diện mạo cũng có chút quê mùa, nhưng lại có rất nhiều tiền, cũng không tính là “cực phẩm”. Nhưng hôm sau, lúc vô tình gặp lại bạn thời đại học Phùng Sở Sở ở trên đường, cô mới cảm nhận sâu sắc câu nói: “thối đời bạc bẽo, lòng người đổi thay”, thực sự phù hợp với thời đại này biết bao. Cô càng kiên định hơn, nhất định phải chọn đối tượng kết hôn thật cẩn thận.

Cô trò chuyện với Phùng Sở Sở rất vui vẻ, ăn tối, nghe hết các tin tức bát quái mới lê thân thể rũ rời trở về nhà.

Vừa vào tới cửa, liền nằm phịch xuống ghế sofa, ngửa mặt lên trời, thở dài: “Haizzz . . . Thế gian đầy ắp bi ai, làm sao có thể tìm được người muốn kết hôn liền cưới lại phải thật hoàn hảo đây?”

Đường Tiểu Mạn nghe lời cô nói, biết ngay có hàm ý khác, rất phối hợp đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa ăn chocolate.

Từ Tịch Tịch nhìn cô bước đi nhẹ nhàng, nổi cái mắng: “Suốt ngày ăn cũng không thấy béo lên, cùng là phụ nữ, sao số của cậu lại tốt như vậy?”

“Đầu thai tốt chứ sao.” Đường Tiểu Mạn đáp lời, nhìn về phòng của Vệ Lan hét lớn, “Vệ Lan, cậu còn không ra, sẽ bỏ lỡ kịch hay.”

“Làm sao cậu biết có kịch hay?”

Đường Tiểu Mạn giữ lấy mặt của Từ Tịch Tịch, nói: “Trên mặt cậu viết rõ hai chữ ‘bất quá’, mình mà không ra, cậu nhất định sẽ chạy vào phòng mình luyện thuyên.”

Từ Tịch Tịch vuốt bàn tay của cô, cười nói: “Thật đúng là yêu tinh.”

Hai người đùa giỡn một hồi, Vệ Lan mới lè mề từ trong phòng đi ra. Mặt mũi tái nhợt, mắt thâm quầng, miệng còn ngáp.

Từ Tịch Tịch kéo cô ngồi xuống sofa, mắng: “Vừa nhìn đã biết là cậu lại cầm mặt vào máy tính đọc đam mỹ. Cậu như thế này đừng vội lấy chồng, tránh như La Giai Cầm, mới kết hôn lại ly hôn ngay, hạnh phúc ngắn ngủi.”

Vệ Lan tinh thần uể oải, không nghe rõ cô đang nói gì, ngược lại Đường Tiểu Mạn rất thính, lập tức nghe ra trọng điểm, hét to: “La Giai Cầm! Chính là lớp phó học tập lớp cậu, kết hôn?”

“Trọng điểm không phải là chuyện cậu ấy kết hôn, mà là cậu ấy mới cưới 2 tháng đã ly hôn.”

Đường Tiểu Mạn vỗ ngực nói: “Mình biết, chỉ là gấp quá, chưa kịp nói nửa câu sau.”

“La Giai Cầm là ai?” Vệ Lan bây giờ mới mở miệng nói một câu.

“Lớp bên cạnh, cùng lớp với Từ Tịch Tịch, một cô gái rất dịu dàng, ít nói, có mái tóc dài, nhớ không?”

Vệ Lan ngỡ ngác, cô còn không để ý hết ba người ngồi trước mặt mình chứ đừng nói là lớp bên cạnh, ngay cả bạn học của cô, cô cũng không thể nhớ nổi tên. Lúc học đại học, Từ Tịch Tịch rất nổi tiếng, nhưng cô cũng chỉ có thể nói xin lỗi, không nhớ nổi. Sau khi tốt nghiệp đại học, hai người thuê trọ chung mới bắt đầu quen biết.

Đường Tiểu Mạn hoàn toàn ngược lại với cô, đối với bạn học của mình, cô thuộc trong lòng bàn tay. Cô với Từ Tịch Tịch quen nhau ở Hội học sinh, hai người cùng tham gia vào hội, cùng chịu trách nhiệm tuyên truyền. Chỉ khác là, Đường Tiểu Mạn phụ trách tuyên truyền bằng áp-phích, còn Từ Tịch Tịch lại là mẫu sòng, phụ trách lôi kéo ong bướm. Hai người vì vậy kết bạn cùng nhau.

Chỉ tiếc, Đường Tiểu Mạn làm cố sòng cố chết một năm trời cũng chỉ là một trợ lý nhỏ. Trợ lý, thực ra chỉ là chân sai vặt. Còn Từ Tịch Tịch dựa vào khuôn mặt lại có thể leo lên chức Phó chủ tịch Hội, đáng giận hơn, cái loại chức vụ này không cần phải làm gì, cũng chả cần lên tiếng, chỉ cần ánh mắt thôi cũng sẽ có người hiểu ý, chạy đi xử lý công việc.

Vì vậy, Đường Tiểu Mạn kiên quyết từ chức, để lại một đống giấy vụn cho hậu bối đen đũi kế nhiệm, nhưng tình bạn của cô và Từ Tịch Tịch lại không hề phai nhạt, ngược lại còn gắn kết hơn. Bạn học của các cô đều khó hiểu với mối quan hệ này.

Tin tức ngày hôm nay, không chỉ là tin giật gân, dĩ nhiên tinh thần của Đường Tiểu Mạn tăng lên gấp trăm lần, chỉ chờ đoạn sau câu chuyện.

Chờ cả buổi, thấy Từ Tịch Tịch không có ý định lên tiếng, gấp đến độ hỏi thẳng: “Tại sao, tại sao muốn ly hôn?”

“Lại là một tên biến thái.” Từ Tịch Tịch giận dữ hét lên.